

EL NOUVELLA

de la TORRATONA

BARCELONA
28
1934

Francisquet. - Tant que he vigilat, i al cap i a la fi me l'han penjada.

LA REGLA

SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB

PERLAS 'FEMI'

Marvellós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

No accepteu imitacions que aprofiten la fama d'aquest cèlebre producte

TAPES ESQUELLA 1934

RELLIGAT I TAPES

Pessetes 8'50

Aquest número ha estat
visat per la censura

**TISORES, NAVALLES
I MAQUINES BARBERES**

MARCA

ARTERO

NOM DE GARANTIA

MARCA REGISTRADA

SON LES MILLORS

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes

¡¡EXIT!! ¡¡EXIT!!

LOS MARIDOS DE LIDIA

per Margarida del Castillo i

Blanquita Pozas

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

ORTOPEDIA MODERNA

Fill de B. Carcasona

Taller i Despatx: Escudellers Blancs, 8

Telèfon 10916

Casa fundada en 1875

**Aparells exprofessos per a cada malalt
Braguers Reguladors**

per a la retenció absoluta de la trencadura.
Faixes per curar estòmacs i ronyons caiguts.

Faixa cotilla abdominal. Models moderns.

Cotilles Ortopèdiques

per a curar o corregir les desviacions de l'esquena.

Més de 50 anys de pràctica són la millor garantia

FEROTYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte pífiriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap òrgan, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfura, ni cantharides, ni cap altre medicament excitant.

**PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECIBIR
LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS**

Laboratori's Farmacològics del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

cap i a la llum d'un pentògon

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

L'ESDEVENIDOR DE LES ESQUERRES

«La Ciutat» féu unes consideracions editorials sobre l'esdevenidor de les esquerres. «El Diluvio» les comentà, subratllant principalment una frase: «les multituds s'han de juntar i obeir cegament».

«La Ciutat» replica: «Les multituds s'han de juntar al voltant d'un programa que no ha

fallat mai, que ha existit en tots moments, emmarcat en unes normes i servit, en la mesura de les possibilitats de cada hora, des de tots els llocs: a l'oposició, primer; al govern, després; al carrer finalment. I perquè no ha estat el programa el que ha fallat es pel que, passada la lliçó dels fets, reclamem no un programa nou, sinó una disciplina dels homes i de les forces polítiques al servei del programa.»

Fins aquí, bé la rèplica de «La Ciutat» a les objeccions d'«El Diluvio». Les Esquerres tenen un programa, que no ha fallat. Molts i molts — nosaltres per exemple—, hem seguit les Esquerres per raó del programa. Però comença a ésser hora d'insinuar una pregunta: Els homes de l'esquerra (molts d'ells) han servit el Partit o s'han servit del Partit? I en dir el Partit ens referim al programa del Partit.

Es tracta d'haver rebut una lliçó dels passats fets. Quants seran els homes que puguin posar-se novament com a capdavanters de l'Esquerra?

La pregunta pot semblar prematura, àdhuc pot semblar inconvenient a alguns. Per la nostra part no ho creiem així. Els homes representatius de la propera Esquerra reorganitzada han d'ésser homes que puguin portar l'agrupament polític esquerrà al lloc que li pertoca. Malgrat les sotragades, malgrat els fracassos, malgrat les equivocacions, els temps són d'esquerra. Cal posar tota la cura a no inutilitzar l'Esquerra definitivament.

No és ara la primera vegada que es demana a les multituds esquerranes «una obediència cega». El camí fet per l'Esquerra—i parlem en el seu conjunt, sense individualitzar—ha estat un camí tort. Tenien o no tenien raó els qui, com nosaltres, demanaven una submissió dels Caps esquerrans al programa d'Esquerra;

una renunciació de cobejances; un apagament d'odis personals?

¿Ho hem de dir que fins en el darrer moment l'Esquerra vivia més per una lluita de preponderància dels seus components que per una autèntica lluita patriòtica?

Hem pregonat moltes vegades la veritat perquè ens espanti dir-la una altra vegada. L'Esquerra es reconstruirà, l'Esquerra tornarà a ésser forta. Però cal que s'aprofiti el moment que ha d'enlairar-la per sostenir-la definitivament en estat viu i influent. Cal pensar que les esquerres—sobretot per a les multituds—són un partit difícil. La posició extrema d'uns pot provocar i provoca la posició extrema dels altres. Sense uns bons directors, sense uns homes d'exemple, després del segur triomf sentimental que vindrà una hora o altra, l'Esquerra pot fallar per sempre.

Es hora de pensar serenament el que diem. La reorganització de la nova Esquerra no s'ha de fer partint del desig de tornar altra vegada a manar, a cobrar dietes, i a passejar-se amb els autos de la Generalitat o de la Casa Gran.

L'obediència cega de la multitud no s'ha d'exigir per apropiar-la a benifet propi: excluint l'anàlisi de les resolucions dels *factòtums* del partit. Cal suposar que els autèntics caps esquerrans a hores d'ara s'hauran pogut adornar de la gran quantitat d'inútils, d'estults i de cobejosos que deixaren grimpar fins a llocs que era impossible que ocupessin. L'Esquerra ha tingut alguns homes. Però quanta morralla, quanta incapacitat, quanta mercaderia dubtosa, s'ha valorat a la seva ombra. I quantes injustícies s'han fet en nom de l'Esquerra.

Es arribat el moment de girar els ulls enrera i meditar-ho. «La Ciutat», com nosaltres, sosté que les multituds s'han de juntar al voltant d'un programa i que cal una disciplina dels homes i de les forces polítiques al servei del programa. Cal també—si així ha d'ésser—que els homes representatius de la futura Esquerra reorganitzada puguin encarnar totalment i dignament el programa esquerrà.

Se'ns acudeix una pregunta feta amb precisió de noms. No la farem per avui. M. i M., J. i R., etc., etc., podien encarnar abans el programa esquerrà? Podien exigir «obediència cega» a les multituds. Pobra Esquerra Catalana passada, feta de gran quantitats de cecs que s'atrevien a demanar ceguesa als altres perquè no els veiessin fer tintins! L'Esquerra Catalana que sorgeixi no pot pas ésser com la d'abans. Que es salvin els dirigents que s'ho mereixen que alguns n'hi ha. Però que es deixi de recó, tant i tant llast feixuc que fou el que féu que l'Esquerra s'ensorrés quan menys havia d'ensorrar-se.

Repetim-ho «obediència i disciplina al programa». Però un nou partit esquerrà representat per homes que ens puguin dar la representació amb tot honor i tota responsabilitat.

La novel·la i la realitat

«Le Journal du Caire», porta aquesta notícia que hem vist reproduïda en el setmanari francès «Lu»:

«Fa uns quants dies va arribar a la Duana de Dwinia un paquet preciós. Contenia una mòmia comprada a Egipte pel Museu de Varsòvia, el qual volia enriquir les seves col·leccions.

Els funcionaris de la Duana es trencaren la closca en tractar-se d'aplicar els drets d'entrada a tan fúnebre mercaderia: la paraula «mòmia», no figurava en les tarifes duaneres nacionals. Després de moltes reflexions, decidiren que el cos humà dissecat podia assimilar-se al bacallà sec i així fou com entrà la real mòmia d'un emperador egipci al port de Dwinia, pagant una tarifa de pesca assecada.»

Tot això fóra molt graciós si abans que «Le Journal du Caire» ho hagués llençat com a fet cert, no ens ho hagués explicat Eça de Queiroz en el seu «Epistolari de Frederic Méndez». El fet real d'ara, fa cinquanta anys que és un fet novel·lesc.

Què poca imaginació tenen els diaris del Caire, i què poques coses —que no siguin actuals— llegeix el «Lu» de París!

De què li vindrà?

L'altre dia es presentaren a l'Ateneu unes bones senyores de fora. Preguntaven per una seva parenta, una tal Maria Luz Morales.

—No està!—va dir-los el conserge de l'Ateneu.

—Però vostè la coneix?—varen indagar les senyores.

—Sí. Creio que es una niña que escribe reportajes, versitos, y que incluso hace críticas de teatro. También dice ella que tiene alguna obrita que le pidió el Romea cuando ya el Romea había pensado terminar la temporada.

—Serà aquesta?—es preguntaren les senyores entre elles.

—Deu ésser-ho—féu una.—Però, Verge Santa!, de què li vindrà?

Creiem que al cap i a la fi les senyores trobarien la tal Maria Luz Morales. El que creiem que no han trobat —ni elles ni nosaltres—, és el per què la tal escriptora fa versets, crítiques de teatre, reportatges i alguna que altra obra d'estrena imaginària.

L'interrogant de les dues senyores parentes queda enlaire: «Però, Verge Santa!, de què li vindrà?»

Una de les darreres anècdotes d'Apel·les Mestres

Els vuitanta anys de l'Apel·les Mestres li han portat molts amics, moltes felicitacions i alguns xafardeigs.

Un d'aquests darrers —en una visita que féu al dibuixant-poeta—, va preguntar-li com s'ho havia manegat per a viure tants anys.

—Es ben senzill—va replicar, enriolat i displicent, Apel·les Mestres—. En els primers cinquanta dos anys

de la meua existència, els automòbils no existien. La resta del temps l'he passada sense sortir.

Una bona recepta de llarga vida!

Entre pintors

Entrem a la Sala Busquets. I ens topem amb uns pintors amics.

Es comenta la situació: «No es fa cap diner. Ningú no compra.»

Es parla d'un expositor de la mateixa sala: «Va vendre alguna cosa en M.?»), pregunta un.

—Si va vendre la seva màquina fotogràfica i el seu impermeable per poder pagar la despesa en el temps de l'exposició!

Anglaterra lloga presons

Anglaterra és un país on sembla que es sent una bona salut social. L'entusiasme d'unes noccs principesques ho demostra.

Fa poc que el Ministre de Justícia anglès, va pronunciar a la Cambra dels Comuns un discurs en què anunciava que les presons angleses es trobaven mig buides.

En els temps anteriors a la guerra, a les presons angleses hi havia uns 150.000 reclosos. Cap allà als anys 1928-1929, la xifra havia baixat a 54.000. Actualment els empresonats no passen d'uns 48.000. Les quinzenes per embriaguesa, en el 1933, pujaven a 188.000. Ara no passen de 70.000. Els anglesos beuen menys o no fan tant cas de les tortes.

Resultat d'aquest descens anglès de les estadístiques criminals? Que els anglesos —pràctics com sempre, «venen o lloguen» presons. Els diaris oficials llenquen la nova com anunci, i es probable que la meitat de brica si no fos l'actual crisi de treball. Però la crisi fa brica sense l'actual crisi de treball. Però la crisi fa impossible semblant solució i se n'ha de cercar un altra.

—No serà algun pacte internacional que tregui de compromís les nacions que no es poden donar el gust ni permetre el luxe d'agafar més gent perquè ja tenen les presons plenes?

Els qui han volat

De quant en quant volen caps d'Estat i Presidents de Consells de Ministres. Volen sense perdre el món de vista, cosa que no els passa quan governen: aleshores governen volant.

Recordem que entre els personatges que fa poc temps que han volat es troba el vell Cap mahometà Mulvi Ferrzand: aquest sant home ens va dir les seves impresions de vol, cercant un símbol en la metafísica de l'Alcorà.

«El vol en zepelín m'ha ensenyat que el món és un seguit d'apariències i que la vida humana és un punteig d'instants, sense cap lligam entre ells;

Què els hauria dit el vol als altres? No hi haurà hagut President de Consell de Ministres, o Cap d'Estat, prou lleuge per a creure's que el vol era continuació de la seva apoteosi i que el volar —com el governar—, s'havia inventat pel seu plaer i no per la utilitat del conjunt?

Quantes vegades una reflexió mahometana pot avançar l'inflament pretencions de determinats creients, malgrat actiu de creients de darrera hora?

En Cambó explica contes

Cambó ha passat uns dies capficat. Ara, segons els seus íntims, ja retorna al bon humor.

L'altre dia, en el famós salonet turc del famós pis d'en Cambó de la Via Laietana, es trobaven uns amics. Un d'ells va preguntar a l'amo de la casa:

—«Arribaran a entendre's la Lliga i la Ceda?»

Cambó no va voler sentir la pregunta. I oferint cigarretes es disposà a contar una escena que havia presenciada en un bar de Rotterdam.

—En una taula vora meu,—explica en Cambó—hi ha un italià que beu cervesa. Quan és a mig bock li cau una mosca al líquid. L'italià beu, i després crida el cambrer perquè li canviï la cervesa tot mostrant-li la mosca que retira del vas amb el dit. El cambrer accedeix i l'italià pot veure davant seu un nou bock ple de cervesa.

A la taula del costat de la taula de l'italià hi pren cervesa un altre italià el qual ha presenciada—com jo—tota la maniobra del seu compatriota. Vist l'èxit que aquest ha obtingut, i després de deixar gairebé el seu bock sense líquid, crida amb veu baixa l'italià de la llestesa, li somriu, i li prega amb una mena d'entesa patriòtica:

—«Paisà, vols fer-me el favor de deixarme la mosca que has tret del vas, per fer el mateix que has fet tu?»

Una riallada acompanya el final de l'anècdota que en Cambó conta.

Un dels visitants constata el feliç estat d'ànim d'en Cambó. Aquest visitant diu a mitja veu al del costat: «Si Cambó segueix així, ens trobem en bones vies, per la concòrdia!»

El que s'ha deixat escrit

Són tants els qui no es preocupen del que han deixat escrit. «Es l'evolució!», diuen. Així ens podem trobar tant amb Presidents de Consell de Ministres que ahir recomanaven la violència i que avui fan el panegíric de la tranquil·litat i els bons aliments; com amb personatges que ahir es feien un nom blasfantant les guillotines i que avui les empren com a remei segur. L'evolució!

S'anuncia l'arribada a París d'en Rudolf Hess. Aquest senyor és un poeta que va a França, com a ambaixador de la Pau. Els diaris francesos li desentenen versos. I es dona el cas que els versos de l'actual ambaixador alemany de la pau tot són versos glorificant la guerra. Glorificant la guerra, i contra França:

«Homes de França, us desitjo un dolent dia.

Vosaltres, enllà, és necessari que moriu perquè nosaltres poguem viure:

nosaltres i tot el nostre poble malaurat.»

Aquest desig de dolent dia, era el bon dia que

desitjava als francesos el qui avui els parlarà de fraternitat, d'amor i de comprensió.

Com es justifica un ahir de mossegada i un avui de ram d'olivera? Per l'evolució.

Quina distingida alcavota és l'evolució!

Em col·locarà en Pic i Pon

Troblem la carnissera plena d'optimisme. Què li passa? Que té un noi picapedrer que aviat entrarà de plantilla a l'Ajuntament. Segons la carnissera ha de col·locar-lo en Pic i Pon.

Sentim una conversa a una taula de cafè. —«Sí, deixo de fer de llauner. Em sembla que entraré a l'Ajuntament. Pic i Pon ha promès col·locar-me.

Ens saluda un conegut per les Rambles.—«No ho saps, noi? A primers d'any entro a la Casa Gran. Pic i Pon vol ferm-'hi entrar!»

Una venedora de billets de rifa ens ofereix una apuntació. La refusem. La venedora exclama,—gracias a Dios que podré dejar este cochino oficio. Pic y Pon ha prometido colocarme en el Ayuntamiento.

Un repartidor de diaris ens ha passat la dècima de les festes i ens ha anunciat que estava a punt d'entrar a l'Ajuntament amb col·locació oferta pel senyor Pic i Pon.

Si tants oferiments resulten certs, quin senyor més magnànim i més bon senyor és, el senyor Pic i Pon!

Al Cel.—Ja ho veus; Maetzu diu que l'Anido és un Sant.

—I té raó, perquè tots els Sants tenen els seus màrtirs.

GLOSSARI

Encara hi ha classes!

«Encara hi ha classes!», em deia tot agitat, amb llenguatge de munició, un —diem-ne— senyor abillat amb roba de preu, bo i fent tremolar, en el cúmul de la seva indignació exacerbada, la vitralla de les seves ulleres. No m'ha deia pas en pla de disputa, car modest i pacífic de mena, com sóc, li hauria fet menjar d'un revés l'estúpida frase, escupida com un insult. A'Es veu que l'home havia tingut unes paraules, al peu de la pissarra d'un periòdic de la Rambla, amb un obrer del m'isell fort que s'allunyava gambejant lentament amb la tranquil·la seguretat de qui va a la seva, i m'interpel·lava confidencialment com a un dels seus, enganyat per la seva miopia i pel meu aspecte de cobrador de cadires d'església.

Després de tot, tenia raó l'exasperat burgès, que si no ho era de debò en tenia totes les ganes. «Encara hi ha classes!», però en un sentit diametralment oposat. Cada dia ho veiem i ho palpem. Els hospitals amenacen amb tancar llurs portes per manca de llits i de diners. Fa tres anys —cal remarcar la coincidència de dates— que la generositat dels qui tenen cabals, que sempre ha estat prou escassa, s'ha estroncat quasi del tot. Hom només lliura moneda que als atracadors que donen el pit i a l'altra mena d'escurabutxaques que manipulen arguments de seguretat material a curt terme o de guanys espirituals a repartir, en un mateix gaudi, amb els sants i benaventurats que formen la Cort celestial.

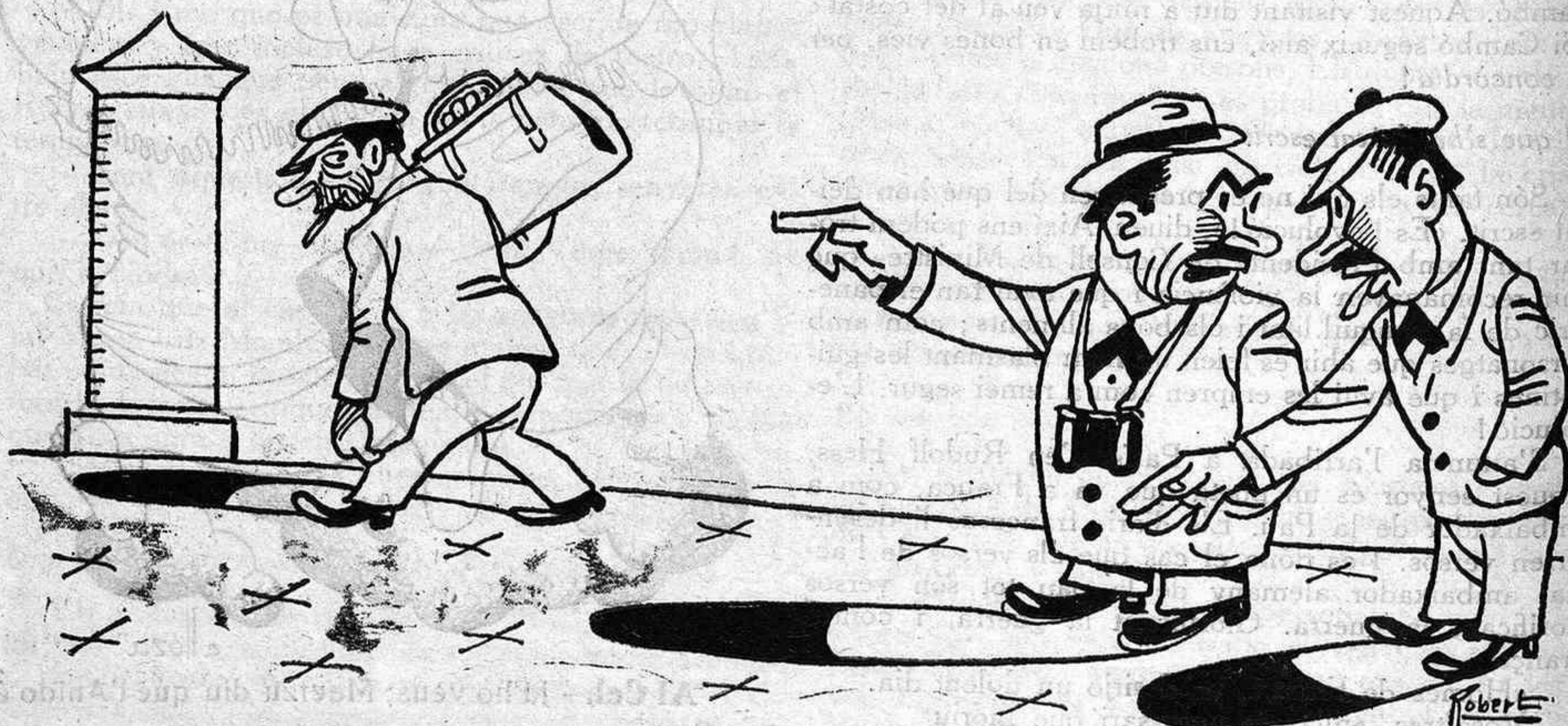
Hi ha diners a dojo, recaptats a les bones o pel procediment persuassiu, comú a pistolers de tota mena de gerarquies i d'estaments, com n'hi ha per a cobrir de joielli i pedreria una imatge o per costejar un mantell de nocès a una princesa d'opereta. Ni un cèntim, però, per a hospitals i per a obrers sense feina. Si de cas, és el mateix poble el qui ha de mantenir els seus pobres.

«Encara hi ha classes!» tornem-ho a dir. La sort de la Rifa de Nadal d'enguany ha estat sinó pròdiga al menys generosa amb els humils. La segona ha anat a la barriada popular de Sans i la tercera ha volgut amanyagar els modestos obrers dels tallers de la Casa de Caritat. I ara ve la nostra. Hi havia un pobre vellet, que feia de porter, que no va poder obtenir una participació al número premiat i un dels treballadors, pobre com ell, va prometre-li que si treien li donaria cent duros. I ha complert la promesa, sense papers ni escriptures prèvies!

Un altre gest. Als tallers de l'Hospici treballaven un centenar de nens asilats, amb caràcter d'aprenents, els quals no tenien edat ni mitjans per a apuntar-se a la rifa, i llurs companys grans de treball els n'havien reservat abans una part...

Estem segurs que en el que va de setmana podran registrar-se molts actes semblants. Aquest és el nostre poble, el cor del poble, tan estimat per Josep A. Clavé, per Ignasi Iglésias, per Francesc Macià. Aquesta és la Catalunya eterna, la que s'imposarà en un dia proper.

PANICAL

—A aquell pobre home, li han corregat els neulers. Es coneix que som als Innocents.
—L'innocent és vostè; els neulers que porta són la seva maleta.

Cronòmetre

BARCELONA I ESPANYOL

Sembla que ho facin d'acord. Quan l'un troba el conjunt que li cal, i sembla sortir de les cendres com l'au Fènix, l'altre coixeja, i passa empentes per a quedar mitjanament.

Quan el Barcelona es trobava en franca decadència, l'Espanyol semblava un dels equips més forts d'Espanya; ara que l'Espanyol en fa una de freda i una de calenta, el Barcelona torna a presentar-se com l'equip capaç d'arribar a conquerir els més preats títols de la competició peninsular.

El passat diumenge veïrem al club de Can Ràbia davant del Racing, i ens produí en efecte deplorable, amb tot i els quatre gols que aconseguí apuntar-se vençant a l'equip montanyès.

No hi empenta a la davantera. Falten homes que la portin endavant, i que's decideixin a tirar a gol; no hi ha ratlla defensiva que faci joc lligat, i no hi ha una mitja línia perfecta. L'Espanyol, si no millora, produeix actualment la sensació que els seus homes estan agotats.

En Solé sembla que comença a desinflar-se a desgrat del que diuen molts per rutina. Tothom enlaira Solé, i Solé fa partits molts irregulars i quasi passa desapercbut del públic.

El gran Manolín no es decideix a xutar mai, fuig dels defenses i es queda a la ratlla mitgera. L'Espanyol, passa, evidentment una crisi.

El Barcelona, en canvi, s'ha rejuvenit. A la davantera, hi

ha una injecció d'optimisme; a la ratlla mitja, bé o malament surten del pas, i sembla que s'ha descobert que Lecuona fóra un migcentre d'empenta, i que en Soler i ell poden omplir millor el lloc que el monumental Bèrkessi. A la ratlla defensiva hi ha un Zabalo que val per quatre, encara que Arana no l'ajudi gaire, i a la porta un Nogués que torna a jugar bé perquè tot l'equip juga, i no l'agafa desprevingut l'arribada dels davanters contraris sense obstacle, a davant de la seva porteria com abans passava.

Pel senyor Canons que patia del fetge de tantes impressions desagradables que rebia, sembla que amb la caiguda del president Coma vagi arribar la sort al club, i que d'aquella caiguda vingui altra vegada el moment de les vaques grasses.

L'ins guanyen a fora de casa, amb pluja, trons, llamps i un equip de fenòmens consagrats al davant.

El passat diumenge, a Madrid, aconseguiren batre a l'Atlètic per tres gols a un; la qual cosa ha fet que el senyor Canons mengés el gall satisfet i que ara no li requi pagar quatre pessetes més de quota de soci cada trimestre, arrel de la puja de quotes votada a la darrera assemblea.

El senyor Sala, l'home dels negocis, ha nascut amb la sort per companya, i si no fos ofendre'l potser ens atreviríem a dir que ell és una de les vaques grasses que han donat la bona estrugança al Barcelona.

A Can Ràbia la passen negra. Don Benito Gutiérrez deu envejar la sort del senyor Canons, perquè a ell, se li han florit les neules.

AQUELL

Altaveu indiscret

FUTBOLERES

El dia primer d'any, la Fede. s'haurà enlairat dos pisos més, i haurà mudat de casa.

Esperem veure quan arriba el moment de parlar clar i tractar de la Promoció, com algú sortirà per la finestra.

I és que les àltures fan rodar el cap, moltes vegades.

* * *

En Saló del Barcelona es baixa del club. El Barça l'ha llicenciat perquè la suspensió de sis mesos de joc no li va gaire a l'hora.

La directiva vol implantar el puritanisme.

* * *

Sembla que també passarà el mateix amb en Villacampa. Hom diu que el Barça, tenint en Zabalo, l'Arana, en Ràfa i l'Alcoriza, cerca ara en Bayo del Júpiter per l'any que ve, i que vol alleugerir-se de velles glòries i de jugadors massa irascibles.

* * *

L'Espanyol va al darrera d'en Gràcia, del Sabadell, però en Gràcia vol i dol.

De bon grat anima al Barcelona, però té botiga a Sabadell i tem perdre clientela.

El negoci és el negoci.

* * *

El Barcelona ha signat darrerament la fitxa a un jugador del Foment de Molins de Rei, que es diu Garcia.

Aquest jugador havia estat en tractes amb l'Espanyol, i s'entrenava a Can Ràbia, però enterats els espanyolistes que havia passat tres mesos malament d'un genoll, el volien fer revisar per la Mutual i va desaparèixer sense anar-hi.

En assabentar-se que anava a signar pel Barcelona, el dis-sabte va córrer un directiu de l'Espanyol a Molins de Rei, però quan ell entrà al domicili d'en Garcia, feia un moment

que n'havia sortit en Tortra, del Barcelona, amb la fitxa a la butxaca.

Ara els de l'Espanyol diuen que té el genoll tarat, i que els del Barcelona no en faran res.

Veurem qui dels dos haurà resultat enganyat: si el Barcelona o l'Espanyol. Però consti que els espanyolistes tot i dient que té mal al genoll, volien quedar-se'l a casa.

* * *

En Sunyol va fer de creador, i així com Déu diuen que va fer el món en sis dies, ell, amb sis dies, va fer la junta actual del Barcelona.

Ara, fa poc, la Directiva ha tontollat i ha arribat a dimi-tir. En Sunyol ni es va prendre la molestia d'enterar-se'n.

I és que per acabar d'ésser Déu fa el mateix que Ell. Ha fet el món i la deixat que rodi.

* * *

En Vallana és un dels pocs àrbitres que quan es tira un free-kick Passenyala així que el jugador posa la pilota a terra per a centrar-la.

Als altres àrbitres, els pesa la panxa, i volen situar-se abans de tocar el xiulet: Són sistemes que sovint porten cua.

* * *

En Guàrdia, de la Fede, va fer unes manifestacions al «Mundo» en què assegurava que hi haurà promoció pesi a qui pesi, i que el Girona i el Badalona l'hauran de jugar.

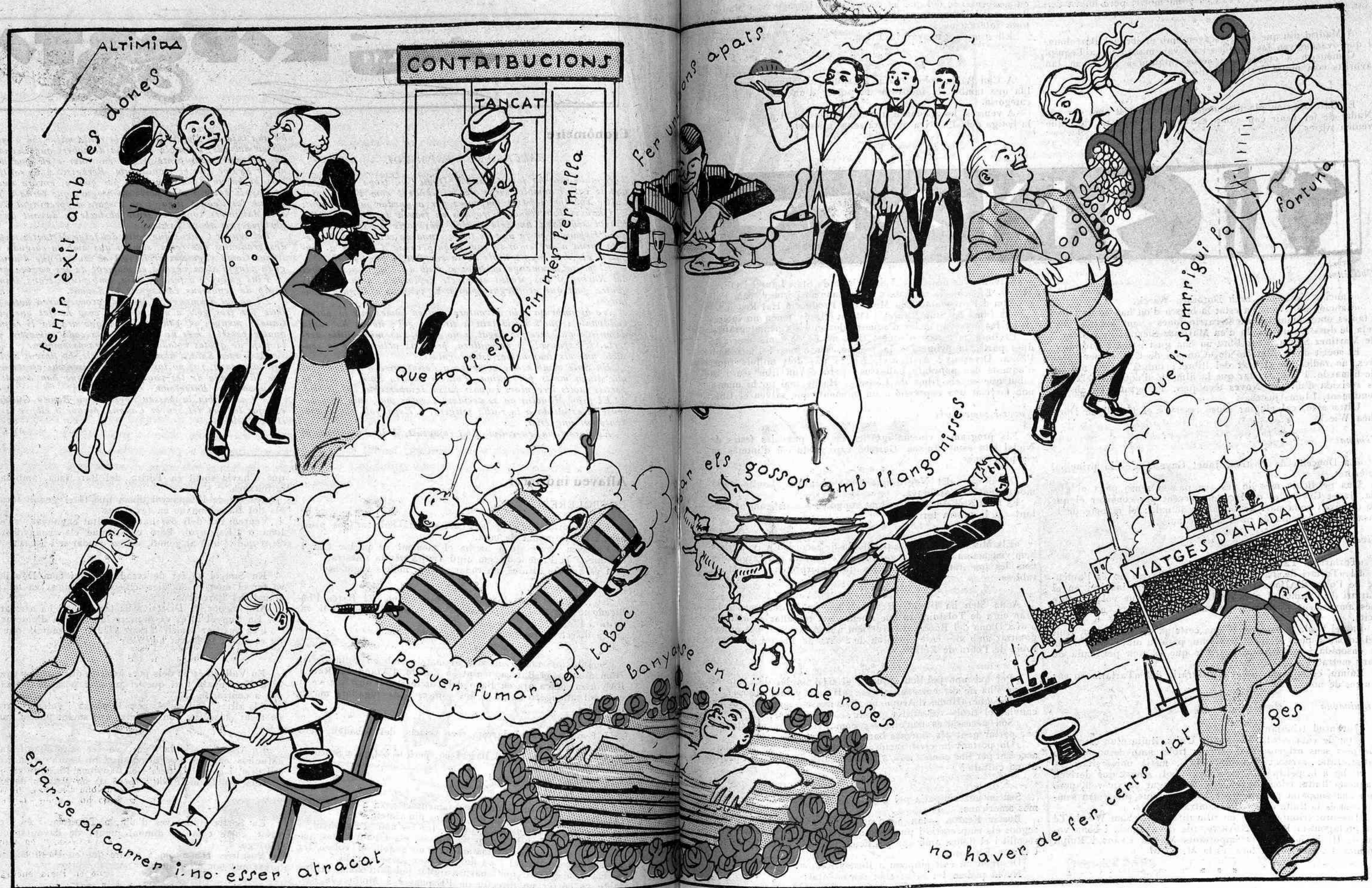
Ens sembla molt bonic, però 14 ho acabem de creure.

* * *

En Sastre treu faves d'olla, a Tarrassa, i en Cros, rejuvenit, corre com un dimoni jugant de davanter centre, al Tàrrrega.

Nosaltres comencem a creure que en Piera encara hauria jugat una temporadeta.

* * *

ALTIMIA
tenir èxit amb les dones

CONTRIBUCIONS

TANCAT

Que no li escorri mer per milla

Fer uns apats

Fortuna

Que li somrigui la

els gossos amb llangonisses

poguen fumar ben tabac

Banyar-se en aigua de roses

VIATGES D'ANADA

estar-se al carrer i no ésser atracat

no haver de fer cents viatges

Això és el que desitgem pels llegidors de L'ESQUELLA.

En Sceder ja és a la seva terra.
En Plattko en veure l'èxit es volia morir, però ho va deixar córrer.

* * *

A Madrid diu que s'engrescaven amb el joc del Barcelona, i que ovacionaven les jugades i no van maltractar a l'equip. Comencem a creure que «esos catalanes» no estem tan avorrits com molts derrotistes diuen.

* * *

El Barcelona en pla d'economies no s'ha vist amb cor per Nadal de fer venir cap equip estranger d'empenta, dels que venien altres anys.

Dieuen que el senyor Sala és molt impressionable, i que en assabentar-se del que ha passat amb l'Irataragorri, a Madrid, davant dels Hongaresos, no hi ha volgut saber res amb amistosos internacionals.

Ell compta guanyar la Lliga.

* * *

A Can Pàbia volen agafar l'Espuny, del Badalona, i sembla que també els interessa un porter d'un club de segona categoria.

A veure si ho apedacen una mica; perquè al pas que anem la botiga dels La Riva quedarà sense clientela.

Colisèum

«Canción de cuna», amb Dorothea Wieck.

«Canción de Cuna» ha estat la bresca d'on han sortit tantes i tantes obres emmeladament carrinclones i sentimentals. Barreja de dues feminitats, la d'en Martínez Sierra i la de Maria, de Martínez Sierra, l'equilibra un bon gust i una tendresa.

El mèrit de la filmació de «Canción de Cuna», per nosaltres, no radica en el text del llibret; radica en els mitjans de filmar-la. I fem constar que la filmació d'aquesta pel·lícula és reeixida d'un tot. Noves tècniques. Fotografia en absolut rendiment. Llums justes.

Ultra això, cal elogiar sense reserves el treball de Dorothea Wieck.

Fèmina

«La Doncella de Postín», Janet Gaynor n'és la principal intèrpret.

Una pel·lícula més de les que passen sense pena ni glòria. Janet Gaynor es col·loca de servent per conèixer el que no coneixen bona part de les noies actuals: el maneig de la casa: La pel·lícula és molt americana.

Tivoli

«Tartari de Tarascó».

El «Tartari de Tarascó» que fan al Tivoli no és l'autèntic de l'obra d'Alfons Daudet; és un Tartari inspirat en el Tartari de l'immortal obra de Daudet, però que vol fer riure més amplament i emprant uns mitjans populars, no del tot lícits.

La pel·lícula, a estones, té una certa gràcia matussera, fruit del treball a peus feixucs de Raimu, però la major part d'ella és ensopida i excessiva. Fa sentir que és una pel·lícula de llarg metratge.

Raimu, en aquesta filmació arbitrària del «Tartari» no ens diu res de nou.

Urquinaona

«Juventut triunfante».

Film de vida escolar als Estats Units, lluita d'un estudiant que pels seus orígens, modestos es troba amb desacord amb l'aristocràtic—aristocràcia adinerada—, mitjà universitari.

Hi ha a la pel·lícula lluites de futbol, amors que deriven d'aquesta lluita, triomfs previstos, tot plegat un xic vell, però amb una simpatia provinent de les coses que interessin sempre com és la lluita dels febles contra els forts.

«Juventut triunfante» és un film dirigit per Sam Wood. Té per protagonista Ramon Navarro, ple de simpatia i bona voluntat. Hi juguen papers importants Magda Evans i Rolph Formes. La casa productora, és la M. G. M.

* * *

«Salvad a las mujeres». Film a base de Stan Laurel i Oliver Hardy. El projecta el mateix Urquinaona i pertany, com l'altre film del programa a la M. G. M. Producció Hal Roach.

Els films de Stan Laurel i Oliver Hardy tenen un interès únic; les extravagàncies d'aquests dos clowns cinematogràfics.

El llarg metratge d'aquest film no és de tema únic: té dues parts, la primera i la segona, sense nexes l'una amb l'altra. Diverteix? Així, així. No és pas dels millors films d'aquests dos populars pallassos; però és un film seu i es sabut que en els films de Laurel i Hardy mai no hi manca una facècia, una expressió o un moment, que salven el film.

Noves i comentaris

Els programes cinematogràfics de les passades festes de Nadal han estat fluixos. Gairebé cap producció d'interès en els programes.

* * *

Diuen que «El Negro que tenia el alma blanca» porta molta gent al Catalunya.

Es molt probable! Hi ha tant congelés —artísticament parlant— a la nostra terra.

* * *

«Els Miserables» és una pel·lícula de record. En pocs films hem vist actors que fessin ganyotes d'expressió tan cargolades com les que fan les eminències que interpreten «Els Miserables».

* * *

Anna Sten ha filmat «Resurrecció», un llibret tret de la gran obra de Tolstoi. Ara que l'hem vista treballar en «Nanà» o «La Dama del Boulevard», creiem que Anna Sten pot protagonitzar amb més èxit l'heroïna de l'obra de Tolstoi que l'heroïna de l'obra de Zola.

* * *

¿Per què una pel·lícula que té el títol anglès de «Man of Aran» s'ha de dir entre nosaltres: «Héroes y monstruos»?

¿Per què «Home d'Aran» no diria res —segons el qui ha canviat el títol— al nostre públic?

¿Són necessàries truculències com «Héroes y monstruos» per portar gent als cinemes barcelonins?

¿On portarà la civilització actual l'afany de fer devallar, accedint per fins comercials, al que s'hauria de frenar en profit d'una cultura?

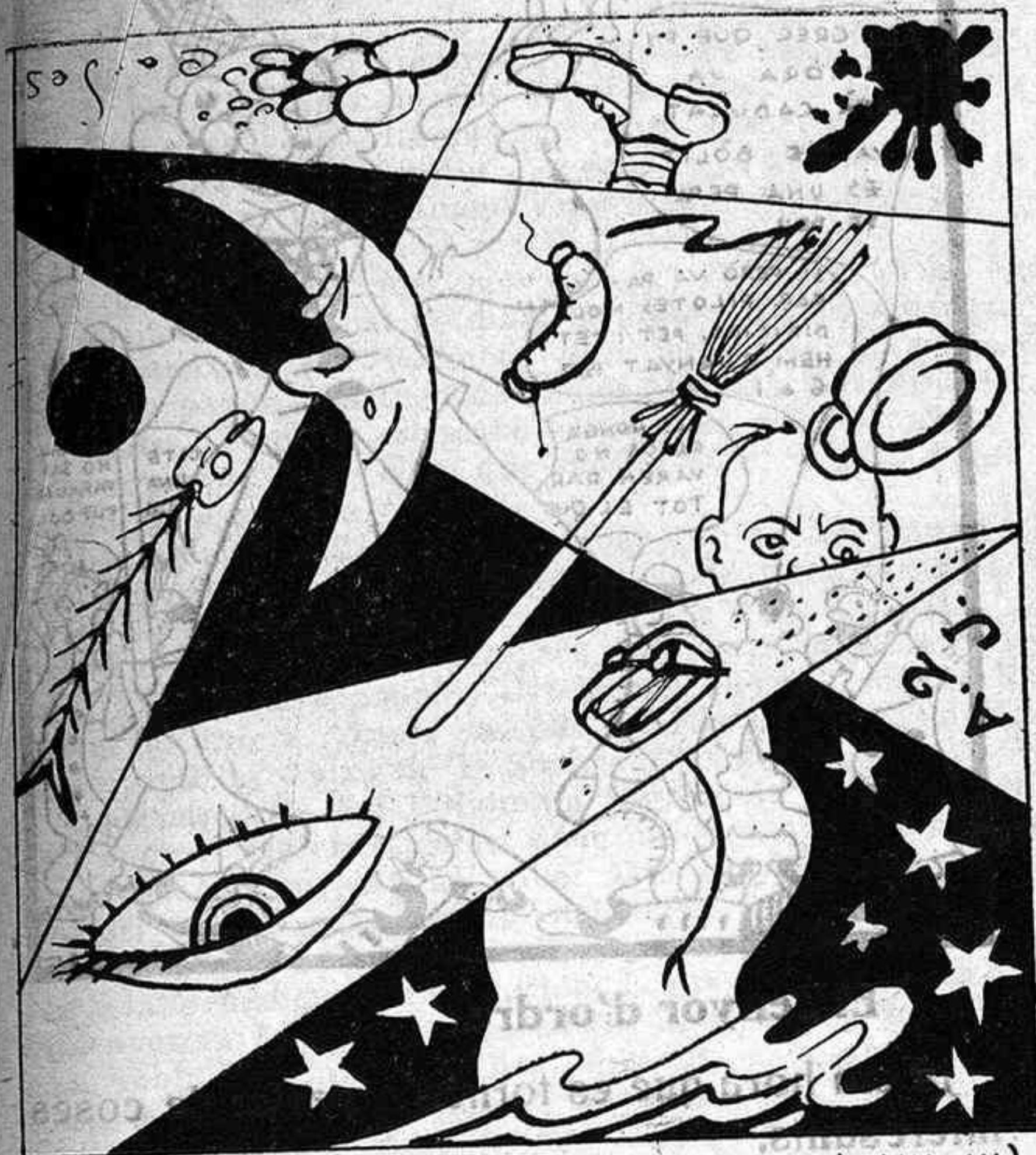
* * *

Sentim una simpatia pel Buster Keaton, naufrag dels cinemes americans.

Buster Keaton —tan admirat ahir— avui té poc públic, segons els empresaris i productors de Hollywood. Europa l'ha recollit i el llença amb una pel·lícula retolada «El Rey de los Campos Elíseos».

Desitgen un èxit europeu a Buster Keaton. No hi podem fer més: som sentimentals.

Innocentada

(HI HA QUI DIU QUE ÉS "LA MAJA" D'EN CERVANTES)
NO S'ENTENDRAS RES
NO S'IGUIS CURIÓS, LECTOR. MIRIS PER ON VULGUIS

FITXES

Un drama dels jesuïtes

Es tracta d'un drama dit «Cenodoxus», escrit en llatí per uns jesuïtes, drama que fou molt popular i que es jugà moltes vegades a la cort reial de Baviera. «Cenodoxus», ve del segle XVIè.

«Cenodoxus —que hem llegit aquests dies—, vol ésser una mena de «Faust». En un pròleg edificant que porta l'obra es diu que «Cenodoxus» és un antídote contra la hipocresia. Segons el pròleg, molta gent —aparentment religiosa—, llençà la seva màscara després d'haver assistit a una representació de «Cenodoxus» i d'haver passat del pla humà, on es mou l'heroi de l'obra, al pla diví on Crist, Sant Pere i Sant Pau, amb chors de querubins i d'àngels, comenten de cara a l'infern els actes de «Cenodoxus».

I la llegida de «Cenodoxus» ens féu pensar en el corrent apologètic que cerca «Cisneros» i herois d'heroicitats escatibles, absolutament vestides de brocat, i desviacions internes de medulla i carcassa, contra el corrent edificant —precisament jesuític en el segle XIVè— (la de «Cisneros», és jesuítica d'ara), que mostrava hipòcrites, posseïts del dimoni de l'orgull, de la cobejança i de l'egoisme. Cap de les obres del gran «Cenodoxus» no són pures: totes van rossegades de gangrena. Finalitza l'obra amb els funerals d'honor que el món fa a l'heroi podrit —paladí religiós i moral—, mentre dalt, en les esferes serenes, la Justícia autèntica condemna «Cenodoxus» a les eternes flames.

No creiem pas que aquesta obra —que tantes conversions aconseguí en els passats segles—, avui tingués l'èxit d'«El Divino Impaciente». Tants «Cenodoxus» s'hi veurien retratats!

Malgrat tot, si alguna empresa, autènticament religiosa, o algun religiós abnegadament empresari, volen fer la prova, ens oferim com a traductors dels «Cenodoxus». Qui sap si per aquest mitjà, empresari i traductor —aquest ben difícilment—, aconseguirien la glòria del cel.

Notes del nostre carnet

El crític de teatre t'exigeix per *simular una realitat*, personatges que enraonin com tothom.

Els personatges que enraonen com tothom han d'enraonar com si tothom enraonés malament.

Hi ha dues menes de gent; la que s'admira quan no capeix una cosa i la que es malfia quan creu entendre-la.

Hi ha un treball d'evocació *sensible* en el diàleg de les obres teatrals que estimem.

Les comèdies corrents tenen un diàleg de pregunta i resposta. (Es el diàleg que demanen els crítics rutinaris). Hi ha un altre diàleg que ondula al voltant de l'acció: és el dels personatges que segueixen la seva idea, el seu destí.

Realisme: kodak de família.

Elmer Rice diu que una radiografia no té semblances externes amb l'objecte radiografiat, però revela l'interior, cosa que no pot revelar cap fotografia.

Qui podrà radiografiar l'estat líric de les ànimes? El poeta.

Conrad, en el seu recull: «Within the Tides», contesta un crític al qual diu que el diàleg dels seus herois no és propi del moment.

Escoltem Conrad: «En el moment que viuen els meus dos herois, pot dir-se el que es vulgui per tal que sigui líric. Donar el moment decisiu d'un sentiment amb els sols termes d'un llenguatge habitual, és impossible. Els dramaturgs hàbils, com Sardou, escamotegen el diàleg, i fan que els personatges callin. Això és primari. El crit, el plor, la crisi histèrica, la riallada no passen de mitjans per a la mediocritat. L'autor autèntic cercarà una transposició, una estilització, del crit, del plor, de la crisi, de la riallada: aquesta transposició, úni-

Després diran... Governant l'Azafia mai no m'havia tocat la rifa!

cament poden dur-la la imatge, la concreció de la frase, la metàfora; en un mot: l'estil.»

* * *

John Rodker ha posat davant la seva gran comèdia: «Un paisatge que cau», i «Tot amador de la literatura comercial va a raure a l'obra humorista en la qual la riulla idiota estalvia el pensament.» L'autor de responsabilitat cercarà fer somriure, no fer riure.

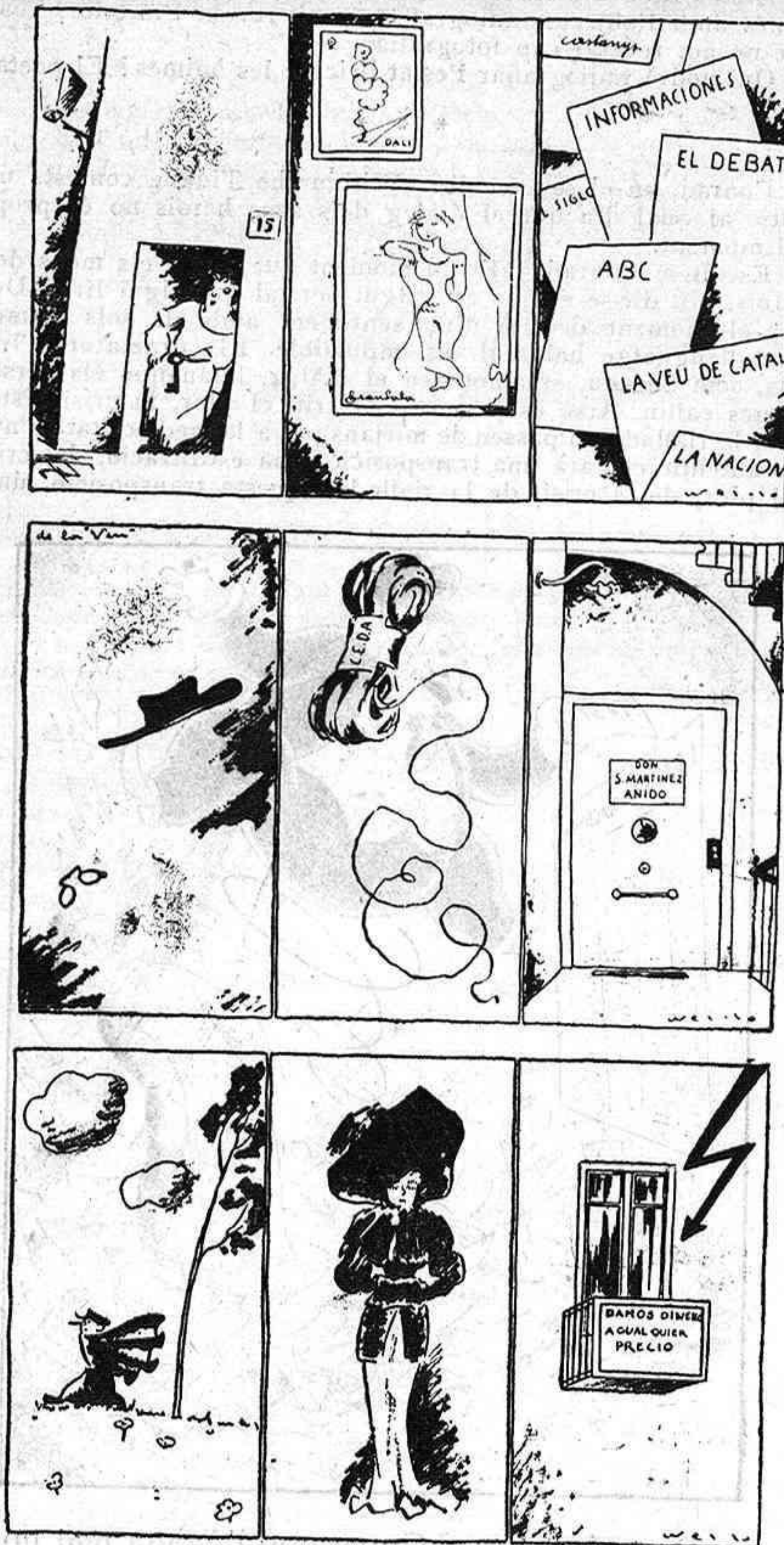
* * *

Ha dit Vildrac: «Cal que l'escriptor d'avui estigui poc turmentat pel bell dimoni de la veritat».

I d'aquest precepte n'han sortit obres com «Paquebot Teacuity», «Madame Béliard», «Le pélerin», «La bruille».

Tenim humoristes?

Ens parlen de les grans condicions d'humorista que té Angel Ferran. No coneixem suficientment cap obra seva per a jutjar-lo. Donem fe al qui ens n'ha fet l'apologia. I Francesc Trabal? Recordem precisos els moments inicials de:

Els Sants Innocents.

El Senyor d'ordre.

Ja era hora que es tornés a parlar de coses interessants.

«L'Home que es va perdre». En «Quo vadis, Sánchez», també hi ha bones situacions d'humor. Però en general a Catalunya no hi ha humoristes.

Tampoc no en té Espanya, ni tampoc en té Itàlia. Un humorista hispànic, és Fernández Flores. Itàlia té dos humoristes genials: Massimo Bontompelli i Luigi Pirandello. Molt poc en conjunt.

Per què no tenim humoristes? Perquè l'humorisme nostre, com l'hispànic i l'italià, no manifesta cap interès per la vida que es mou al voltant dels humoristes: tots veuen partint del seu viure individual. Quan en casos isolats es troben artistes que intenten barrejar-se amb l'existència dels seus contemporanis, i de treure'n un tema de riulla, el resultat obtingut és més un resultat còmic que un resultat d'humor: aquest còmic prové d'una situació artificialment construïda, d'una intriga més o menys vodevil·lesca, però no d'un anàlisi i una síntesi del món obtingudes considerant les coses i els éssers des d'un angle escollit especialment.

Itàlia té un humorista de molt menys valor universal que Luigi Pirandello i Massimo Bontompelli, però més classificadament humorista que els dos grans autors citats: Pitigrilli. Recordem «L'Experiència de Pott», d'aquest autor, llibre on els esdeveniments salten i tornen a saltar com una pilota de goma. L'humorisme de Pitigrilli és fet d'observacions agudes i comparacions inesperades. Així definia l'humorisme Tracéray.

Esperem una obra teatral de l'Angel Ferran, en curs d'assaig, per poder-nos fer càrrec dels dots que aquest autor té d'humorista, i que un amic de bon criteri tant ens ha elogiat.

RAMON VINYES

TELÓ ENLAIRE

Poliorama

«Els brillants de l'oncle». (Fornera, rossor de pa), tres actes de Ramon Vinyes.

No farem judici crític d'«Els brillants de l'oncle». Es tracta de l'obra d'un company de redacció. Ens limitarem a fer unes lleugeres constatacions i consideracions.

La crítica, en la seva majoria, ha fet grans elogis de l'obra. Aquesta vegada el to de reventada que udola al voltant de les obres de Ramon Vinyes ha perdut intensitat.

Els de sempre, han passat la maroma com han pogut i han

parlant de llenguatge artificios, etc., etc. Es veu que el llenguatge en les obres teatrals segueix subjecte a regla fixa: no es pot apartar d'ésser «realitat». Pobres de nosaltres si el dramaturg ha d'imitar i no pot donar normes. A què queda reduïda la missió del dramaturg? I ja tornariem a allò que l'autor dramàtic en té prou —segons aquests crítics— en fer passar l'estona. Que Ramon Vinyes no s'hi capfiqui i vagi fent.

El parell de crítiques més bilioses de l'obra d'en Vinyes han sortit d'un reonet de diari, avalades per inicials que ningú no coneix. Arreu del món —ens referim a les grans capitals, no a pagès—, actuen de crítics, literats solvents. Ací, els emboscats d'inicials estrambòtiques, són gairebé sempre autors amagats per l'obra que porten sota el braç i que mai no veuran estrenada.

Hi ha hagut crític que ha trobat que el defecte del teatre d'en Ramon Vinyes era el d'ésser teatre intel·ligent. El que ací és defecte, en altres llocs seria una gran qualitat.

Altra constatació de la crítica: el teatre de Ramon Vinyes no serà mai teatre popular. No veiem que en escriure Ramon Vinyes «Fornera, rossor de pa» o «Els brillants de l'oncle» pensés amb la Caixa de la Societat d'Autors.

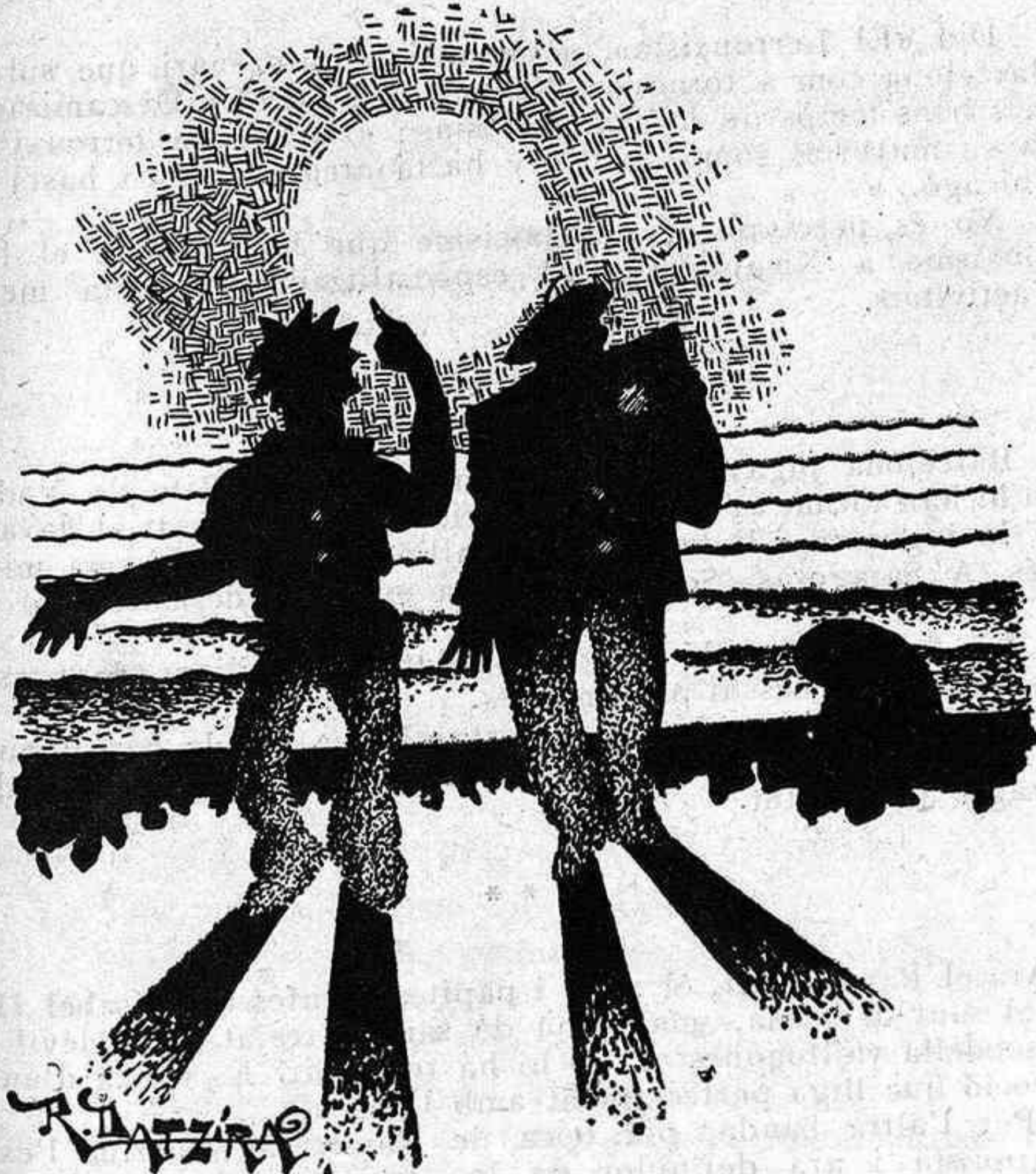
La companyia del Poliorama juga molt bé: «Els brillants de l'oncle». Mercè Nicolau dona un gran prestigi al personatge que interpreta; al tercer acte omple l'escena. Ramon Martori fa una gran creació del feixuc paper d'Oncle: tota l'obra reposa damunt d'ell. Encaixades i justes, Carme Roldan i la Benedicto. Ben sensible, Laura Bove. Bonica i gentil la senyoreta López. Graciosíssima, la senyora Font. Dels homes, molt bé Enric Lluelles, Estivill, Galceran, Capdevila, Cumellas, ornés, Teixidor i Tutussaus.

La presentació, acuradíssima. La direcció de Pous i Pagès, a l'alçada de la fama que aquest mestre de l'escena ha conquerit en la present temporada del Poliorama com a director d'escena.

NOVES I COMENTARIS

Liceu

La temporada d'òpera conserva la seva brillantor. «El matrimoni secret» ha estat un èxit, molt ben cantat pels cèlebres artistes Damonte, Morini, Capuana, Solari, Paci, Gubiani, sota l'acurada direcció del mestre Padovani.

—Sis per vuit quants fan?
—Quaranta vuit.
—No, senyor. Quaranta quatre.

Melons...!

Apol·ló

Segueix l'èxit de «Les verges caigudes», el nou encert teatral d'en Foal-Aragall.

Si segueix el fervor per l'obra que el públic ha demostrat fins ara, l'obra es farà centenària als cartells de l'Apol·ló. La Casals, la López, la Guast, en Clapera i el conjunt de la companyia arrenquen del públic diàries ovacions.

Còmic

Cèlia de Montalban és una autèntica «vedette» de revista. Fresca, alegre, joguina, no us fa passar els ulls damunt carns tardorals. Cèlia de Montalban és la joventut mateixa. «Los maridos de Lídia», és una revista ben presentada. Afegim un nom al de Cèlia de Montalban: el de Issa Marcué.

ESQUELLOTS

Avui, dia dels Innocents, és festa grossa. Si hom volgués estar amatent a les realitats de l'època, el 28 de desembre hauria d'ésser festa nacional. N'jo vindria d'una festa i, sobretot, es faria justícia a un nombre considerable de ciutadans. Hi ha innocents de naixença que es tenen guanyat un lloc de preferència als llims, i uns altres que es creuen, en plena eufòria, que els altres baden i es trobaran, el dia menys pensat, que les canyes es tornaran llances i que els humiliats avui s'aixecaran demà, tot d'acord amb l'Evangelí.

Una broma d'Innocents:

El mostre inefable Pic i Pon, adequat portantveu de la «Cámara de la Propiedad» i acreditat «agradador de todos los Segismundos», s'hauria fet cèlebre, si no ho fos ja per altres frases i gestes memorables, per aquell magnífic «sine dia» que va llençar com una bomba a les oïdes estupefactes —per dir-ho com ell— dels periodistes.

¿I què vol dir «sine die»? És fama que li va preguntar un dels oients. —Miri— va contestar l'amo del «Dia» i «La Noche», això vol dir una cosa que no està clara del tot. Cadascú del seu ofici, és el que dic jo. Un vespre contem-

plava l'anunci lluminós del «Cine Diana» i vaig observar que la darrera sicalipsi, això que gasten els poetes i els que escriuen gramàtiques, estava a les fosques. Això és una avaria, hauria dit si ara fes d'electricista. Això és una imatge i una profecia, em vaig dir, en la meua qualitat de remenacireres. Aquest és la veritat i no pas la influència dels llibres de Bernat Metge car, diguin el que vulguin, encara estic bé de salut, gràcies a Déu!

El qui volia «ensanchar» la base de la República —molts diuen que la volia eixarrancar— està obtenint un èxit que ni que fos pagat a bon preu. Mentre el qui fa d'amo del camp de joc fa caure totes les bitlles, els eucs de seda o de la C.E.D.A. s'afanyen en teixir la mortalla del règim que va triomfar el 14 d'abril. Ens temem que per molt que s'exempli la base la cosa acabarà amb punxa, com totes les piràmides.

L'enrogallada «Veu del Vespre» està a punt d'emmudir. La nit no li prova, com tampoc no li prova el dia a la seva germana stamesa del matí, la qual ni amb fum de... Brunets es capaç de donar el do de pit. A les seves acaballes, «La Veu del Vespre» no té altres finalitats —fora del usos discrets als quals pot ésser destinada— que la de divulgar la llista de premis de la Loteria i publicar unes provincianes i cursis notes de societat.

¿Què li passa a un dels locutors del flamant «Servicio Meteorológico nacional»? Recita els presagis de vents i de pluges amb un to de veu tan desmaiàt que sembla que li vagi a agafar quelcom o que el dia menys pensat ens el trobem fos enmig de la boira.

Hom ha fet públic que en certes escoles oficials de Barcelona —penseu el que passarà a fora!— encara es cursen llibres de text en els quals s'enganya als alumnes dient-los que Espanya és un estat monàrquic i que la seva bandera és la rojo gualda, que tantes victòries (!) ens costa.

L'innocent de cada any.

—No comprenc com l'han fet Sant! Encara ningú no sabia la seva canonització.

—Però n'hi ha molts que recorden els qui va «canonitzar» ell.

«¿Qué más da?», ha contestat una professora a qui un ingenu ciutadà s'ha premés de fer-li esment de l'anomalia. «¿Qué más da?» o «quién da más», aquesta és la qüestió. Potser sí que ho havíem somniat que hi havia República!

Diu «El Lerrouxista», setmanari o quinzenari que surt a Barcelona com a tornaveu d'aquell cèlebre «El Descamisado» dels bons temps de Milián Iglesias: «Porque los lerrouxistas en su mayoría, somos laicos y hasta ateos lo saben hasta en Chicago...»

No és precisament pel laïcisme que hom coneix el lerrouxisme a Xicago, capital especialitzada en certa mena d'activitats.

Barcelona jugava 29.000.000 en la darrera Rifa de Nadal i n'hi han tornat 21 milions, Madrid ens havia pasat al davant en la juguesca i li ha tocat un milió de pessetes i una mica més. A Saragosas, Sevilla, etc., ha estat un desastre. No hi ha patriotisme!

Els barcelonins hi havem perdut nou milions de pessetes. En altres jocs hi perdem més.

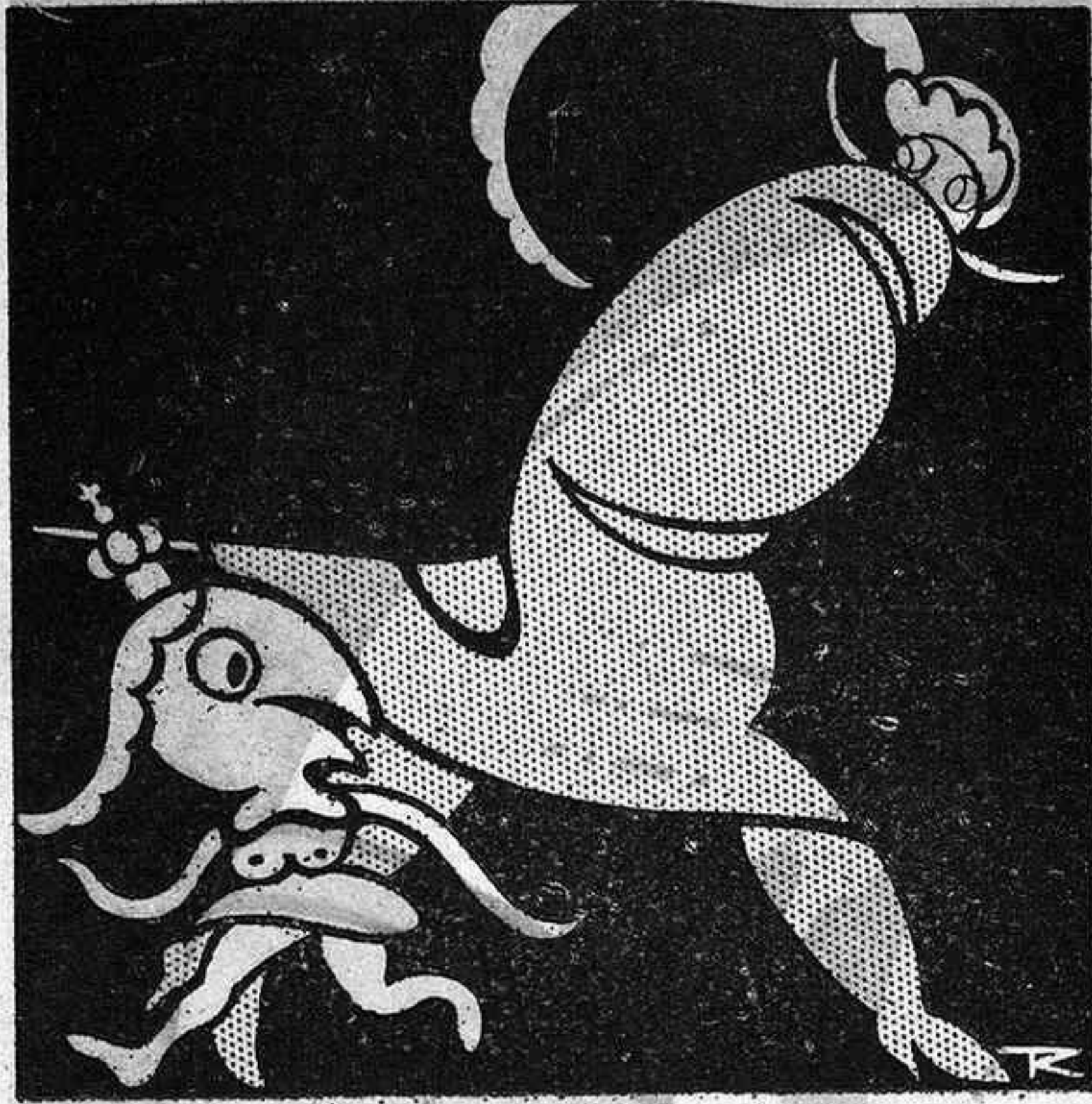
De tota manera, la sort —sort relativa— dels barcelonins ha estat vista molt malament. Caldrà donar un cop de caragol a l'Estatut.

Ara el Pare Claret, el xiroi i papitesc confessor d'Isabel II, és el sant de moda, una mena de sant barrejat de vodevil i d'escudella vallfogonesca. No hi ha res a dir. Es tracta d'una devoció que lliga perfectament amb l'època.

Per l'altra banda, per l'oca de Ramir de Maeztu, l'exanarquista i ara definidor de les essències de les dretes cavernícoles, hom canonitza aquest angelet conegut per Martínez Anido.

Es a dir; un número complet: un sant de tragèdia i un sant de sainet.

—No senyor. Quantia d'...

—Quin espantall! No sé si és Megia o l'Emiliano!

Petits comentaris

En la votació per a elegir President per al Tribunal de Garanties Constitucionals s'han produït dos incidents humorístics.

Els agraris proposaren per aquest càrrec al senyor Gil Gil i Gil. Es pot ésser gran polític amb semblant nom? Col·loquem les inicials d'aquest candidat en filera i veureu que resulta:

¡G. G. G.!

L'altre incident humorístic és aquest. Un diputat va votar per la Presidència del Tribunal de Garanties, mai no dirieu qui?

No fou el doctor Albiñana, ni Royo Villanova. Fou el qui porta la gran garantia rera el seu nom:

L'Emilià Iglésias!!!

Repetim les tres G d'en Gil Gil i Gil:

G. G. G.!

* * *

Eslls editors de «Manos limpias» han suspès la publicació d'aquest setmanari.

Era de preveure. «Manos limpias» no és cosa d'actualitat. «Mans al cap», si per cas! I ja no volem dir «Mans a l'armilla».

* * *

Una novetat un bon xic fantàstica:

Els polítics regalen retrats seus a les víctimes i als herois del deure.

No sabem si les fotografies van emmarcades. Un marc dona tant valor a la fotografia d'un polític...!

I la diferència de les fotografies que habitualment regalen al seu sorge les noietaes de music-hall.

* * *

Solà de Cañizares ha protestat dels atracaments que es

cometen a Barcelona. En Mæztu (Don Ramiro) li ha recordat que Barcelona necessita com el pa senyors de la glòria d'un Martínez Anido.

Guerra del Rio ha dit que Martínez Anido era un vulgar assassí.

A la Cambra hi ha hagut aldarull.

El senyor Vaquero ens ha dit que ell tampoc no era partidari dels atracaments, el mateix que Solà de Cañizares, el qual parlava en nom de la Lliga, que tampoc no vol que s'atraqui. Altres crits glorificant Martínez Anido. Repetició per part d'en Guerra del Rio: «Martínez Anido és un vulgar assassí».

Després de tot això, suposem que a Barcelona ja no hi haurà cap més atracament.

**Aquest número ha estat visat
per la censura**

CINE TALIA

¿POR QUÉ TRABAJAR?
en espanyol, per Stan Laurel i Oliver Hardy

BOLERO

en espanyol, per George Raft

VUELO NOCTURNO

per John i Lionel Barrymore

REVISTA en espanyol

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?

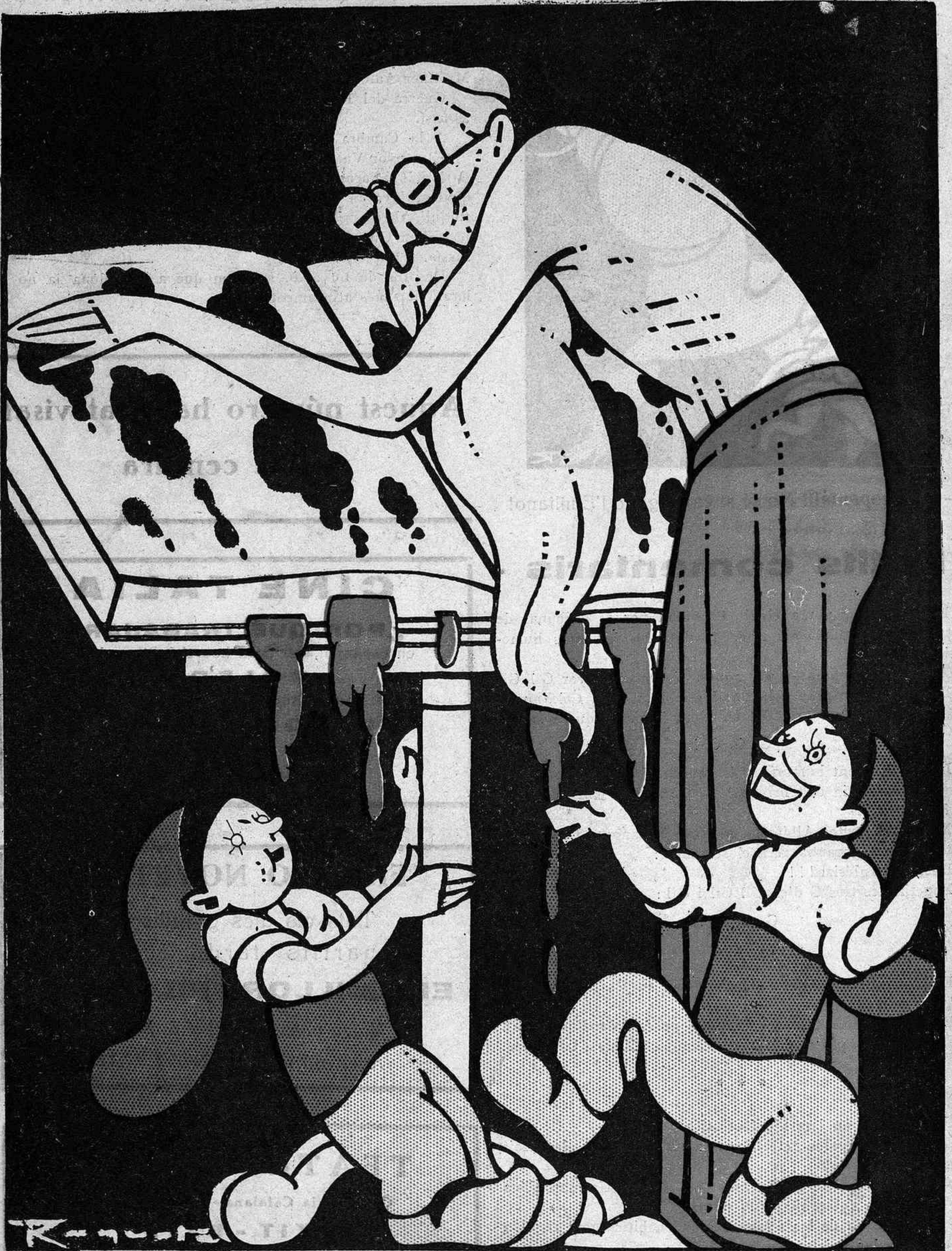
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

TEATRE APOLO

Companyia Catalana - Casals-Clapera

EXIT - EXIT

LES VERGES CAIGUDES

Balanç de fi d'any—Tot té un principi, tot té un fi. El que ha passat torna... i val més que filosofem!